

*Jaargang 99, nr 8
oktober 2025*

DE GEUS

*Officieel orgaan van de W.S.V. "DE WATERGEUZEN"
Opgericht op 6 oktober 1928*

W.S.V. DE WATERGEUZEN

WSV DE WATERGEUZEN

**Bestuur, havencommissarissen,
commissies en vertrouwenspersoon**

Voorzitter

Anne Stijkel
Maldenhof 477
1106 EN Amsterdam
E: voorzitter@wsvdewatergeuzen.nl

Vicevoorzitter

vacature
E: vicevoorzitter@wsvdewatergeuzen.nl

Secretaris

Maarten Trijsburg
Egelantierstraat 123 C
1015 RA Amsterdam
T: 06 50508460
E: secretaris@wsvdewatergeuzen.nl

Eerste penningmeester

Maurits Cassee
E: penningmeester@wsvdewatergeuzen.nl

Tweede Penningmeester

Leo Polak
E: 2epeningmeester@wsvdewatergeuzen.nl

Algemene bestuursleden

Erik Corver
Janine Geskus
Martijn Hardebol
Jan Schans

Havencommissaris Amsterdam

Job Bruggeman
Cornelis van der Lindenstraat 4-1
1071 TH Amsterdam
T. 06 2042 8736
E: job.bruggeman@gmail.com

Havencommissaris Vinkeveen

Rinus van den Berg
T: 06 5331 9051
Bereikbaar op maandag- en vrijdagavond
E: bergfong1409@gmail.com

Havencommissie Durgerdam 2024

Marthy Langendonk
Aletta Kliphuis T: 06 252 41 455
E: watergeuzenhavendurgerdam@gmail.com

Vertrouwenspersoon

Manuela Peters
E: manu_peters@hotmail.com

Kennismakingscommissie

Aryan Ferwerda T: 06 507 49 989
Jaap van der Harst T: 06 303 29 621
Martijn Hardebol T: 06 510 66 230

Redactiecommissie

Jan Schans (teamleider/vertegenwoordiger bestuur)
Jaap van der Harst (eindredacteur Geus)
T: 06 303 29 621
Gijs van Noort (Boot van de maand)
Hans Haytsma (webmaster)
Jelle de Schaaf (2^e webmaster)
Willem Kooiman (verspreiding papieren Geus)
Eilard Jacobs (Facebook-redacteur)
Esther Koch (websiteredacteur)
Kopij: redactie@wsvdewatergeuzen.nl cc vanderharst.jaap@gmail.com

Evenementencommissie

vacatures

Clubhuis

Diemerzeedijk 34
1095 KK Amsterdam
T: 06 1960 1882
Wifi binnen: watergeuzen/watergeus
Wifi buiten: wlk/watergeus

Correspondentieadres

WSV de Watergeuzen
Egelantierstraat 123 C
1015 RA Amsterdam
T: 06 50508460
E: secretaris@wsvdewatergeuzen.nl

Financiën

Bankrekening: NL50 INGB 0000 0437 40
WSV de Watergeuzen, Amsterdam

Internetadres: www.wsvdewatergeuzen.nl
(leden hebben een persoonlijke inlog)

Inhoud

	<i>pagina</i>
<i>Van de redactie</i>	4
<i>Van de bestuurstafel</i>	5
<i>Officiële mededelingen oktober 2025</i>	7
<i>Jaaragenda 2025</i>	7
<i>Feestelijke afronding renovatie loods</i>	8
<i>Vereende krachten, ook in Vinkeveen</i>	10
<i>Schitterende sloepentocht</i>	12
<i>Boot van de Maand: de Pieter de Turk</i>	15
<i>Gevraagd, inzet voor Landje Diem</i>	18
<i>Met de Nehalennia naar de Scilly Islands en de baaien in Zuidwest-Ierland</i>	20
Deel 10: In de Kenmare River aan een meerboei in Sneem Harbour en voor anker in Kilmakilloge Harbour en Dunkerron Harbour.	

Van de redactie

Voor deze Geus is de vaste rubriek *van de redactie* dit keer niet geschreven door Jaap van der Harst, maar door ondergetekende. Dat heeft een vervelende reden. Jaap maakt, zoals wij allemaal weten, jaarlijks grote zeiltochten waarover hij in zijn artikelen in ons clubblad op onnavolgbare wijze verslag doet. Zijn reis is dit jaar onfortuinlijk afgelopen omdat hij in het Franse Roscoff een levensbedreigende ontsteking bleek te hebben opgelopen, waarvan de oorzaak nog steeds onbekend is. Maar net op tijd is Jaap door zijn zoon naar Nederland teruggebracht, met achterlating van de Nehalennia, en opgenomen in het OLVG. Na een heel slechte periode lijkt het gelukkig de laatste dagen wat beter te gaan. Wij wensen Jaap van harte beterschap.

Bij het opmaken van deze editie viel me eens te meer op wat een bruisende vereniging we zijn. Er gebeurt enorm veel en daarvan getuigen de leuke stukjes en fotoseries die door veel verschillende leden gemaakt zijn. Juist dat laatste is een goed teken en getuigt van een grote betrokkenheid van veel mensen binnen onze club. Het is dan ook een mooie, dikke Geus geworden waarin veel te beleven valt. Prachtige foto's van Amsterdam bij avond vanaf het water, gemaakt tijdens de sloepentocht die Jan van Loenen organiseerde. Mooie verslagen van de zelfwerkzaamheid op Vinkeveen, de opleveringsceremonie van de vernieuwde loods en nog veel meer. De *Boot van de Maand* natuurlijk, en ook heb ik een stukje geschreven over Landje Diem. Daar is veel aan de hand, er verandert nogal wat en er zijn geïnteresseerde leden nodig die zo nu en dan daar eens een handje willen helpen.

Dit alles wordt afgesloten, natuurlijk, met een prachtig artikel van Jaap over zijn voorlaatste tocht met de Nehalennia.

Ik wens iedereen veel leesplezier en ga ervan uit dat de volgende Geus weer als vanouds door Jaap wordt gemaakt.

namens de redactie, Gijs van Noort

Van de bestuurstafel

Klaar om 'de winter' in te gaan! En meer....

Wie had dat durven dromen, dat we zo snel en zo relatief goedkoop tot een oplossing zouden komen, en wel zo dat we in oktober eindelijk weer eens onbezorgd 'de loods' in kunnen? Het is gelukt. En hoe! In dit nummer lees je er meer over, maar tijdens de spontaan ingelaste 'viering' van de renovatie, op 14 september jl., spatte de dankbaarheid ervan af. Als dat geen voorbeeld van een mooi staaltje 'Verenigen' is!

Over 'Verenigen' buigt de Strategiegroep zich al sinds begin september jl. en ook daar bruist het van de ideeën om de toekomst – naast de bekende zorgen – ook zonnig voor ons te zien, zonder dat het werk op slechts een handjevol schouders rust. Het filmpje van de KNVB dient daarbij voor ons

als inspiratie: het gaat om de juiste balans tussen strategie, structuur EN cultuur. Kijk zelf... https://www.youtube.com/watch?v=Umomu_aDQ4w. Het initiatief van Jaap van Loenen om in september alweer een mooie sloepentocht met meerdere sloepen door de grachten te organiseren is daarvan ook zo'n mooi voorbeeld. Dank, Jaap! Zo leuk om van mensen te horen hoe blij ze zijn dat ze daarbij gewoon mochten instappen en mee genieten!

Juist wat de structuur- en cultuur-dimensies betreft zoeken we naar nieuwe ingangen om het 'verenigen' samen leuker en krachtiger te maken. Daarover in de volgende Geus ongetwijfeld meer, maar weet alvast dat er nog veel meer gezamenlijke, leuke en leerzame activiteiten aan zitten te komen. Afgelopen voorjaar hebben we erop ingezet dat we '1 Vereniging' zijn, maar 'onbekend maakt onbemind'. Wie kent, als je in Vinkeveen ligt, de schoonheid van Durgerdam, en vice versa? Hoe is het om als notoire motorbootvaarder eens een keer mee te gaan op het grote water met een zeilboot van een medeverenigingslid? Wat maakt Vinkeveen zo uniek? Wat is een loods meer dan een stallingsplek? Voer voor verhalen.... Wij als strategiegroep en als bestuur zien dan ook voor ons dat we meer op een speelse manier kennis maken met elkaar EN met alles wat we hebben aan havens, landje, loods, boten en deelboten, zodat 'de vonk' over kan slaan, over en weer. Dan benutten we ook echt onze diversiteit!

'Klaar om de winter in te gaan' betekent ook: weten dat er weer een seizoenssluiting zit aan te komen, op 23 november vanaf 16 uur, op de Die-merzeedijk. De evenementencommissie zal weer zorgen voor passende hapjes en drankjes, dus thuis eten koken hoeft die dag niet. Zorg dat je erbij bent, we gaan een 'warme' verenigingswinter in!

Anne Stijkel, voorzitter

Nb. De tekst van Anne is geschreven voordat het bekend was dat Jaap ziek geworden is (GvN)

Officiële mededelingen oktober 2025

Mutaties

1. Nieuwe aanmeldingen: geen
2. Nieuwe aspirant leden: geen
3. Nieuwe permanente leden: geen

Opzeggingen:

1. Edwin de Ridder

Namens het bestuur, Maarten Trijsburg, secretaris

Jaaragenda 2025

Bestuursvergadering	3 november, 16.00 uur
Seizoenssluiting	23 november, 16.00 uur
Bestuursvergadering	1 december, 20.00 uur
Laatste dag aanmelding zomerstalling 2026	31 december

Feestelijke afronding renovatie loods

Op 14 september werd op de Diemerzeedijk door de leden geproost op het afronden van de renovatie van de loods. Al geruime tijd was er sprake van wateroverlast, waardoor de werkzaamheden in de loods en de stalling en opslag van materiaal steeds lastiger werden. De borrel werd georganiseerd om de leden die deze renovatie mogelijk hebben gemaakt te bedanken, Niet alleen de verstrekkers van een lening voor deze renovatie, maar vooral de leden die onder leiding van Job Bruggeman de werkzaamheden samen met de aannemer hebben uitgevoerd. Zij werden door onze voorzitter, Anne Stijkel, in het zonnetje gezet.

Veel belangstelling voor de vernieuwde loods.

Anne benadrukte dat er in korte tijd een unieke prestatie is geleverd. Binnen een half jaar is de renovatie voltooid. In de ALV van 19 maart werd

duidelijk dat het bouwen van een nieuwe loods te veel geld zou gaan kosten. Er werden allerlei bedragen genoemd, variërend van 150.000 euro tot een paar miljoen. Er werd daarnaast afgesproken om een alternatief uit te werken: het verhogen van de vloer. Kort daarna werd het besluit genomen om dat te doen en op 24 juni was de klus geklaard. En dat voor een bedrag van 40.000 euro! Anne wees er tevens op hoe belangrijk de loods is. De functie van de loods gaat verder dan opslag en stalling. In de loods wordt (samen) gewerkt aan de boten van de leden. Dat levert een belangrijke bijdrage aan de saamhorigheid binnen de vereniging.

Met een heuse ceremonie werden de werkers bedankt.

Dat de renovatie van de loods nu al af is is een zorg minder. Dit geeft de vereniging ruimte om na te denken over de toekomst: wat voor vereniging willen wij zijn? En hoe gaan wij om met de ontwikkelingen die op ons afkomen? Maar daarover later meer...

Het bleef nog lang gezellig onrustig op de Diemerzeedijk.

Jan Schans

Een herdenkingspaneel voor de inzet.

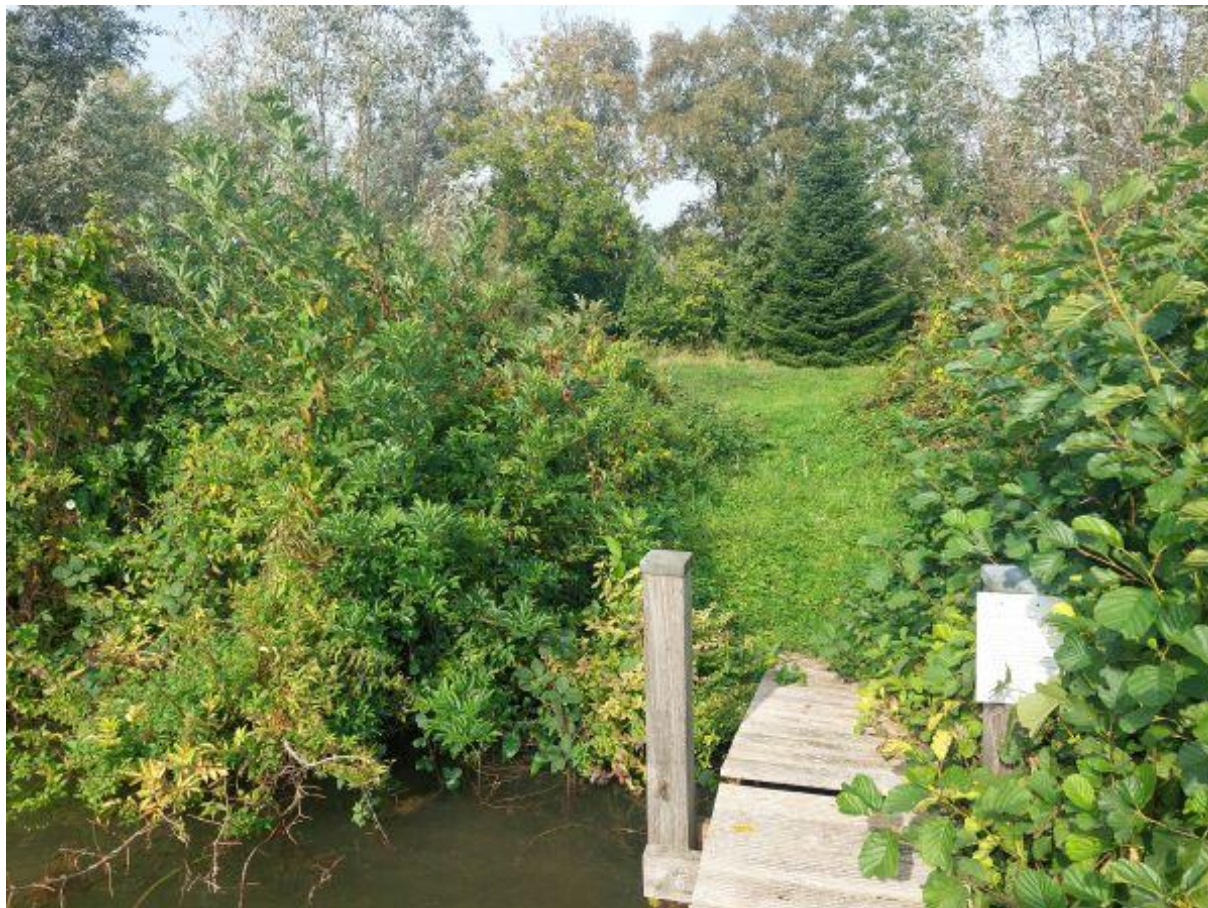
Gevraagd: inzet van leden voor Landje Diem

Enige tijd geleden schreef ik in de Geus over de ontwikkelingen rond Landje Diem, het kleine natuurgebied waarover de vereniging beschikt en dat met een half uur varen vanaf de Diemerzeedijk te bereiken is.

Er zijn wat problemen geweest met de Gemeente, die inmiddels grotendeels zijn opgelost. Daarnaast heeft onze beheerder, Ed de Haan, na

veertig jaar trouwe dienst aangegeven te stoppen met beheer en onderhoud. Tot slot is de stacaravan van Ed vlak voor zijn vertrek in vlammen opgegaan.

Het Landje is een heel bijzonder, klein natuurgebied.

De vereniging heeft besloten de stacaravan niet te vervangen en daarmee is ook een eind gekomen aan het soort beheer dat we hadden; een vast persoon die van voorjaar tot herfst op het Landje aanwezig was.

Tegelijkertijd willen we het Landje wel behouden; het is een uniek terrein waar we heel zuinig op zijn. En dat betekent dat we leden nodig hebben die zich ervoor willen inzetten. Van ieder lid van de Watergeuzen wordt hoe dan ook inzet gevraagd, hoe zouden we anders alle faciliteiten voor zo'n laag liggeld in stand kunnen houden? En ik zou bijna zeggen; wat is er een mooiere taak dan mee te werken aan het beheer van dit bijzondere gebied?

Dicht bij de stad, maar een andere wereld.

Wat houdt het in?

- *Gezamenlijk plannen maken over hoe we het terrein optimaal kunnen laten gebruiken door zoveel mogelijk leden, met speciale aandacht voor het gedeelte waarop Ed de Haan zijn caravan had staan.*
- Regelmatige controle van het terrein; het is inmiddels goed afgeschermd met hekwerk en borden, maar kan niet te lang volledig zonder toezicht.
- Onderhoud van steiger en groen: er volgt nog een hoorzitting van de Gemeente en over de steiger moet in elk geval nog een uitspraak gedaan worden. Als deze gunstig uitvalt (waar we van uitgaan) moeten we de steiger vernieuwen. Daarnaast moeten wilgen geknot,

struiken en bomen gesnoeid en het grasveld bijgehouden. Ook het hekwerk moet in goede staat gehouden.

Als we een kleine groep leden bij elkaar kunnen krijgen vragen de taken weinig tijd, ik schat twee dagen per jaar, en des te makkelijker uit te voeren als die gecombineerd worden met bijvoorbeeld een weekeindje aan de steiger of kamperen op het land.

Heb je interesse? Stuur een mail naar onderstaand adres en je hoort snel.

Gijs van Noort
gijsvannoort@online.nl

Vereende krachten, ook in Vinkeveen!

In maart jl. was het al een lust om te zien hoe onder de bezielende leiding van havencommissaris Rinus vrijwel alle 'liggers' in Vinkeveen zich van hun actieve kant lieten zien. Er werd veel werk verzet met het snoeien van de bossages aan de overkant en het afvoeren van al het materiaal, zodat er met goed fatsoen weer door de sloot in- en uitgevaren kan worden.

De afgelopen oktoberweken werd het terrein vervolgens met 48 m³ grind opgehoogd, met ook weer een mooie 'crew'. Deze winter, als het allemaal toch weer wat natter wordt, kan er dus weer veilig met de auto's het terrein op gereden worden.

Rinus had weer eens even flink doorgepakkt (want ja, deze klus stond gepland voor 2025, het geld was gereserveerd, dus het moest nu ook gebeuren) en er zelfs voor gezorgd dat het ook nog voor een mooi prijsje voor elkaar is gekomen. KLASSE!

Deze klus moet wel eens in de zoveel jaar herhaald worden, want veen zakt nu eenmaal steeds dieper en dieper. Maar voorlopig kunnen we weer vooruit. Dank, allen!

Vele handen maken licht werk.

48 kuub nieuw grind op de parkeerplaats.

Na gedane arbeid....

Schitterende sloepentocht.

Vrijdagavond. Normaal gesproken gaat Paul dan biljarten met vrienden, maar vanavond maken we met drie sloepen een tocht vanaf de Diemerzeedijk naar het centrum van Amsterdam. We verzamelen bij de loods, de indeling is al bekend en samen varen we de reeds zakkende zon tegemoet. Het weer is fantastisch.

We varen nog niet het Amsterdam Rijnkanaal op of een motorboot scheurt ons in tegengestelde richting voorbij. De Geus 2 verandert direct in een heuse rodeo-sloep. De dappere Geus 2 hotst en klotst trots over de aanstormende golven, de bemanning klampt zich vast om hun evenwicht te behouden. Gilletjes en hilariteit alom.

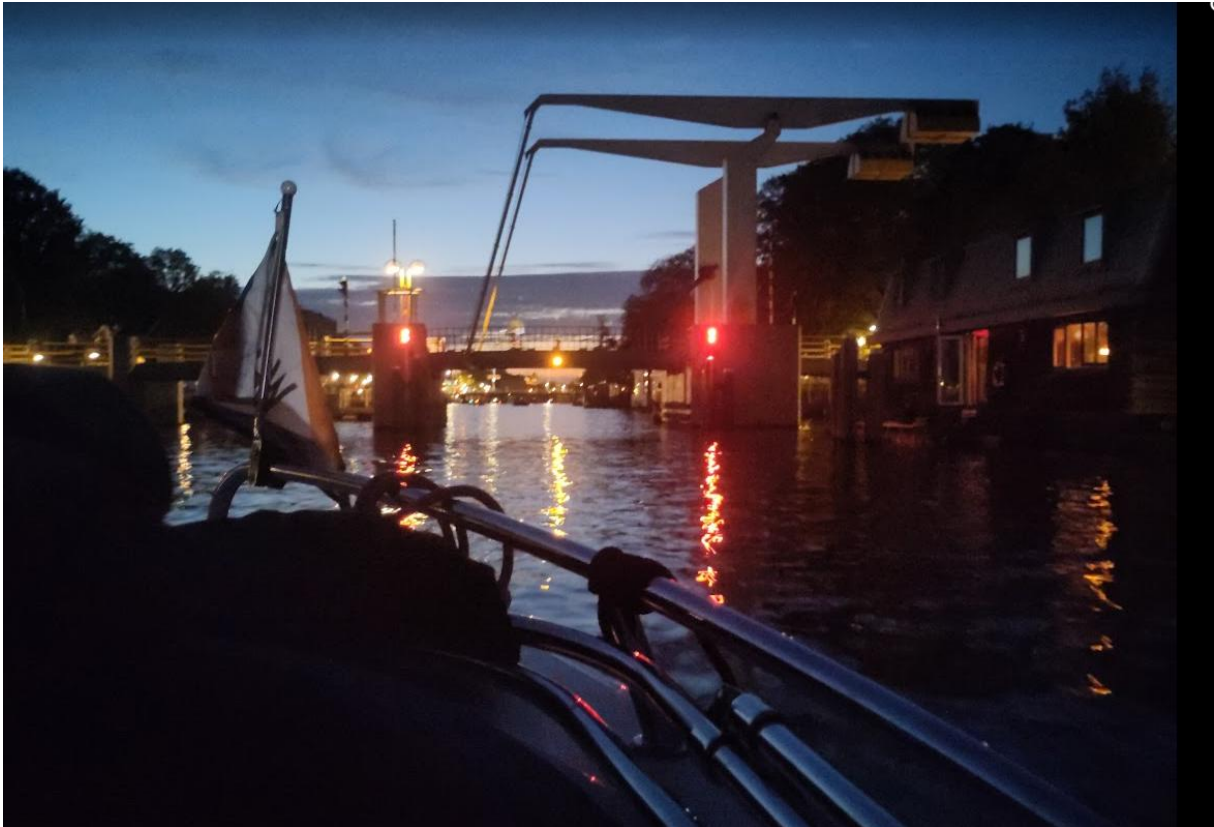
Schipper en stadsgids.

Golven op het Amsterdam-Rijnkanaal.

Al rap zakt de zon weg achter de naderende stad. We besluiten een kijkje te nemen bij een koorddanser... Tussen twee gebouwen zien we in de verte een piepklein figuurtje balanceren op een eindeloos dunne draad tussen twee gebouwen. Dichterbij varen heeft geen zin meer: de koorddanser is bijna al aan de andere kant.

Daarom wenden we de steven zetten we koers richting de Entrepothaven en varen via de Nieuwevaart langs de molen bij Brouwerij het IJ, Kattenburg en het Scheepvaartmuseum dat er prachtig verlicht bij ligt. Ondertussen genieten we van meegebrachte drankjes, hapjes en de verhalen van onze medepassagiers. Schipper Jaap lijkt alles te weten over Amsterdam, hij vertelt ons allerlei wetenswaardigheden als een ware stadgids!

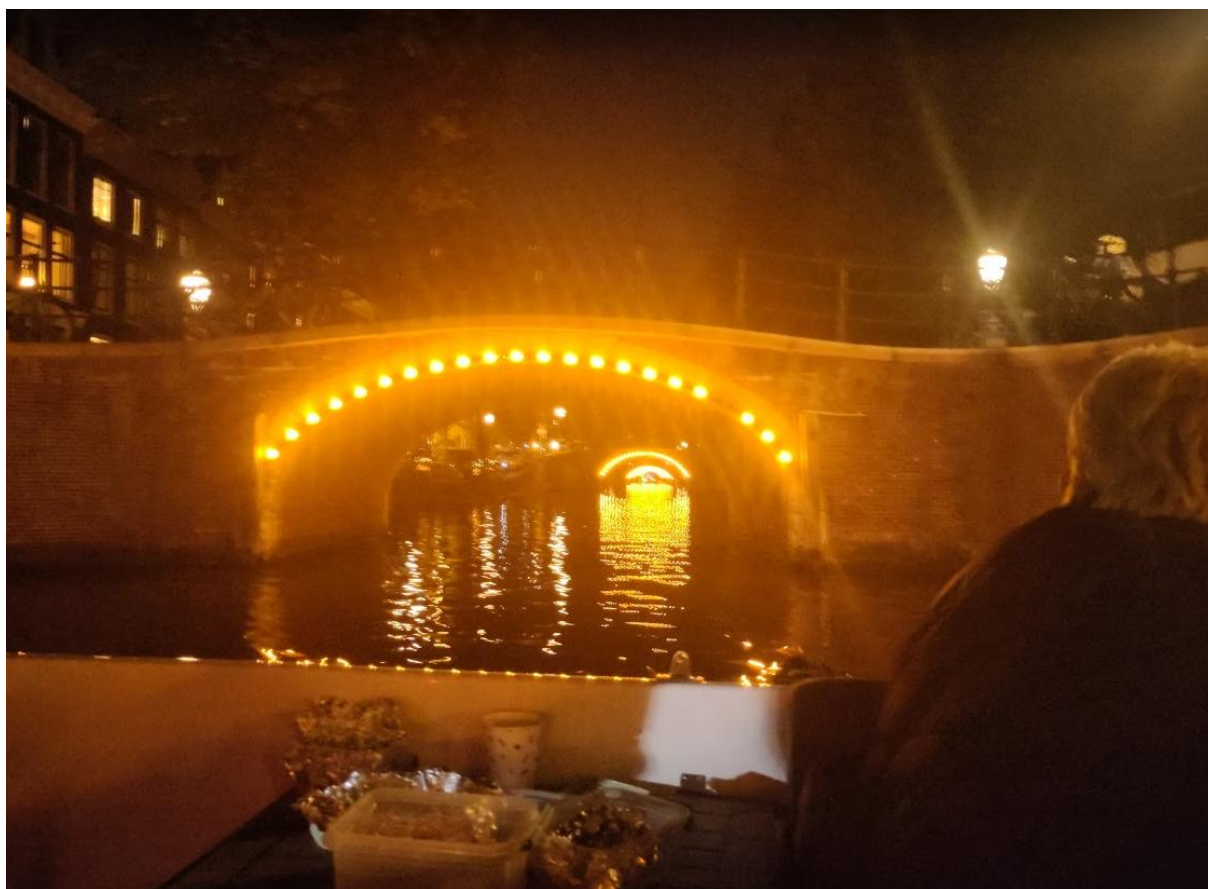
Amsterdam bij avond, vanaf een fluisterstille sloep.

Heerlijk om zo te worden rondgevaren met verhalen, een drankje en niet te vergeten, wat een heerlijk weer kregen we erbij! Leuk ook om plekken vanaf het water te zien die je vanaf de straat nauwelijks opmerkt. Alles oogt anders: veel meer grote woonschepen dan we ooit eerder zagen,

want vanaf de fiets heb je je aandacht toch vooral bij het drukke verkeer in plaats van bij de omgeving.

We vertrokken op tijd, we kwamen wat later dan gepland terug, maar dat was zeker geen straf, we hebben er echt van genoten! En wat hebben we geboft dat er nog een plek vrij was in een van de sloepen. Bedankt Jaap, voor deze prachtige tocht.

Miranda Vos

Deze klassieker blijft schitterend.

Boot van de maand: de Pieter de Turk

Van Maud Kieft

Tot vlak voor het moment dat de hele loods leeg moest voor het storten van een extra betonlaag stond achterin nog een mooie zeilboot te stralen

in een verse laag lak. Het is de Pieter de Turk van Maud Kieft. De boot, gebouwd naar een ontwerp uit 1952 van baron van Hoëvell, is inmiddels al 27 jaar in haar bezit.

Op het droge is het prachtige ontwerp van de baron goed te zien.

De boot is in de Zande bij Kampen gebouwd door een bedrijf, Visser, dat oorspronkelijk onder meer platte karren produceerde, bedoeld om door paarden getrokken te worden. Dit was natuurlijk een uitstervende handel en dus werd er heel praktisch overgestapt op het lassen van boten. Mauds boot was de eerste die ze bouwden. Later bouwden ze nog vele scheepjes voor voornamelijk Kampenaren. Maud ontdekte in een haven daar, van WSV de Riette, allerlei kenmerken die de scheepjes gemeen hebben, zoals ankerkluisen en nagelbanken; je pikt ze er zo uit in die haven. Bij Mauds Pieter de Turk werd enigszins afgeweken van het ontwerp van de baron. De opbouw is een stuk lager en daarmee beter in verhouding

met de rest van de boot. Naderhand heeft Maud zelf een korte boegspriet laten aanbrengen, waardoor de zeileigenschappen verbeterden.

Ruim voor de aanschaf van de Turk was Maud al vertrouwd met het zeilen; haar opa en oma zeilden met een Valk, haar vader ook en enige tijd had ze zelf een overnaads houten jolletje. Vrienden zeilden, en met studenten werd er op klippers gevaren. Het lijkt dus niet meer dan logisch dat iemand met zo' n achtergrond een eigen boot aanschafft, maar dat is in dit geval niet helemaal waar. Omdat haar moeder een houten zeiljachtje uit 1924 had wist Maud maar al te goed hoeveel werk een eigen boot met zich meebrengt. Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan; veel vrienden waren lid van de Vereniging Klassieke Scherpe Jachten en die tipten Maud dat deze boot te koop lag. Luid roepend dat ze geen eigen boot wilde ging ze overstag.

Er wordt serieus gezeild met de Turk; buitenom naar Zeeland of Den Helder is geen enkel probleem. Vanzelfsprekend leveren dergelijk tochten de nodige anekdoten, die vooral achteraf leuk zijn om te vertellen. Vers in het geheugen staat een op het oog eenvoudige oversteek van het binnenwater de Dordtse Kil, samen met Mauds zus. Er werd een goed moment gekozen, nadat een binnenvaarder was gepasseerd. Hoe het mogelijk was is nog steeds niet duidelijk, maar achter dat schip vormde zich een ogenschijnlijk doodnormale hekgolf die de Turk echter volledig overspoelde en leek te doen zinken. Zus en Maud zaten tot hun middel in massief water in de kuip, moesten in allerijl het luik dichttrekken. Het ging maar net goed, maar het geeft maar aan dat het gevaar soms uit volkomen onverwachte hoek kan komen.

De eerste jaren lag de Turk 's winters in Noord, bij Twellegea. Evert Vogel en Elly Kat gaven Maud de tip bij de Watergeuzen te komen. Onder meer omdat we zo'n prima loods hebben om te stallen of te knippen en te scheren. En dat is ook nu weer gelukt. De Pieter de Turk ligt er prachtig bij en is weer klaar voor nieuwe avonturen.

Gijs van Noort

Met de Nehalennia naar de Scilliy Islands en de baaien in Zuidwest-Ierland

Deel 10: In de Kenmare River aan een meerboei in Sneem Harbour en voor anker in Kilmakilloge Harbour en Dunkerron Harbour.

In de september-Geus heb ik verteld dat voor anker lag in Ardgroom Harbour, een mooie baai in de Kenmare River, aan de Ierse westkust. Er werd een harde tot stormachtige zuidwestenwind verwacht en dan lag ik daar niet goed beschut. Aan de andere kant van de Kenmare River lag een baai

Voor anker in Ardgroom Harbour.

waar wel een beschutte ankerplek was, Sneem Harbour, en ik besloot om daar te gaan liggen. Ver was het niet, de plek lag bijna recht tegenover de baai waar ik nu lag.

Aan het eind van de ochtend heb ik het anker opgehaald. De laatste keer dat ik dat gedaan had was op de Scillies en toen kon ik dat helemaal op de hand doen. Nu ging het heel wat zwaarder. Niet verwonderlijk want het had flink gewaaid en als er harder aan wordt getrokken graaft een goed anker zich steeds verder in. In het begin kon ik de ankerlijn nog op de hand binnenboord halen, maar op een gegeven moment had ik de lier op de mast nodig en om het anker uit de grond te trekken moest ik even de motor in zijn vooruit zetten. Daarna was het nog een hele toer om het anker op het schip te krijgen, want er kleefde een enorme homp klei aan en daardoor was het zeker twee keer zo zwaar. Nadat ik het had geborgd moest ik snel naar achter om ervoor te zorgen dat het schip niet tegen een ander schip of een boeitje aan zou drijven. De ankerlijn en ketting heb ik op het voordek laten liggen, want die zou ik over een uurtje wellicht weer nodig hebben. Ook nu was het weer een behoorlijk gepuzzel om de juiste weg tussen de mosselhangnettonnen te vinden, maar het lukte me om zonder een ton of rots te raken open water te bereiken.

Om de accu's op te laden ben ik op de motor de Kenmare River overgestoken. De windkracht was ruim 4 en er stonden flinke golven, maar toen ik achter de eilandjes voer die het westen van Sneem Harbour afschermen, werd het een stuk rustiger. Na de eilandjes kwam er een wat groter, helemaal bebost eiland en daar was het baaitje waar je volgens de vaargids en ook volgens een Ierse buurman op Bere Island, heel beschut lag. In de vaargids stond ook dat er gastenboeitjes lagen, maar toen ik het baaitje indraaide zag ik wel veel meerboeien, bijna allemaal met schepen eraan, maar geen gastenboeien. Er zat dus niets anders op dan weer te ankeren. Maar waar in godsnaam? Helemaal achterin, vlak voor een stenen pier met een helling, leek nog plaats te zijn. Toen ik er zoekend rondvoer kwam er net een bootje aan met twee mannen erin die met volle boodschappentassen naar de helling voeren. Ik heb ze gevraagd of ik hier veilig kon ankeren. Eén van hen schuddend ontkennend zijn hoofd, het was hier niet diep genoeg, maar als ik een paar dagen wilde overnachten dan kon dat aan één van de lege meerboeien. Hij wees me de boei aan. Het was geen gastenboei, maar de eigenaar was twee weken op vakantie.

Hij zou me diens telefoonnummer geven, dan kon ik hem bellen om te vragen hoe lang ik aan zijn boei kon blijven liggen. Blij dat dit probleem leek te zijn opgelost ben ik naar het boeitje gevaren. Ook hier ging het aanhaken niet makkelijk omdat ik vanuit de kuip heel moeilijk kon zien of ik precies midscheeps naast de boei lag, maar na een keer of vier lukte het me aan te haken aan de lus op de boei. Precies op het moment waarop ik die te pakken had hoorde ik een hoop gesis: mijn zwemvest blies zich op! Ook dat nog! Hoewel ik flink belemmerd werd in mijn bewegingen lukte het me om de lus een stukje naar boven te halen. Hij zag er heel stevig uit en ik heb er mijn voorlijn doorheen gehaald. Maar helaas, na een paar minuten, toen ik er net in was geslaagd om me te bevrijden van mijn opgeblazen zwemvest, schoot de lus los en kon ik weer opnieuw beginnen. Ik heb nu mijn voorlijn niet meer gebruikt, maar het schip direct vastgemaakt aan het korte maar stevige stukje meerlijn dat aan de boei vastzat. Aan de boei zat ook nog een klein boeitje en dat heb ik op mijn dek gelegd en ook vastgemaakt.

Aan een meerboei in Sneem Harbour.

Het schip lag goed vast en ik kon met volle teugen van de schitterende omgeving genieten. Die was totaal anders dan op mijn vorige ankerplaats.

Daar lag ik een grote baai, hier lag ik in een idyllisch, rechthoekig baaitje van nog geen tweehonderd bij vijftig meter, aan drie kanten omzoomd door weelderig begroeide oevers met hoge bomen erop. Aan het eind, vlak achter de stenen pier, stond een grote villa tussen het geboomte. Keek ik de andere kant uit, dan had ik een weids uitzicht over het open deel van de baai. Aan de overkant lag ook een beboste oever en op een landtong was een stenen pier en een helling. Ten noorden van de baai stond een grote berg. Vlak naast de boot lag als een soort natuurlijke strekdam een lange rij platte rotsen waarop een aantal meeuwen stonden. Terwijl ik van het uitzicht zat te genieten, kwam er een visserssloepje het baaitje binnenvaren. Het voer naar een vissersboot die een stukje voor mij aan een meerboei lag, maar toen de schipper mijn boot zag veranderde hij van koers en kwam hij mijn kant uit. Een beetje bozig vroeg hij of ik wel wist dat dit geen gastenboei was. Dat wist ik en ik vertelde dat ik van iemand van het eiland gehoord had dat de eigenaar twee weken op vakantie was en ik hier een paar dagen kon liggen. Daarop draaide hij bij. Ik vroeg hem of er ook gastenboeien waren. Die waren er, op het open deel van de baai, maar er was zwaar weer op komst en dan lag ik hier veel veiliger.

Sneem Harbour, uitzicht naar het open deel.

Dat zware weer kwam in de loop van de avond. Aan het eind van de middag begon het al stevig te waaien. In de luwte van de buiskap buiten eten ging nog wel, maar in de kuip natafelen en van het uitzicht genieten, was er niet bij. Het begon te motregenen en de wind nam steeds meer toe. Hoewel de bomen veel wind wegnamen sprong de windmeter regelmatig naar 25 knoop, dik windkracht 6. Van golven en deining had ik totaal geen last, maar door de vlagen lag het schip soms flink te schudden. Ik heb desondanks prima geslapen. De volgende dag nam de wind wat af, maar het bleef stevig waaien en ook motregenen. Prima weer dus om aan dit verslagje te werken. Het telefoonnummer van de eigenaar van de boei had ik nog niet gekregen en ik hoopte maar dat hij niet terug zou komen, maar daarop was met dit weer weinig kans. Ik lag hier prima, beter kon het bijna niet, het enige probleem was dat mijn boordaccu's langzamerhand leeg begonnen te raken. Aan mijn zonnepanelen had ik niets en mijn notebook en koelkastje gebruikten natuurlijk behoorlijk wat stroom. Op een gegeven moment sloeg het koelkastje af omdat de spanning te laag werd. Er zat niets anders op dan die wat op te krikken door de motor te laten draaien.

De volgende dag zag het ernaar uit dat ik dat opnieuw zou moeten doen. Toen ik opstond was de wind wel afgenomen, maar het motte nog steeds en het was ook behoorlijk mistig. Buiten ontbijten was er weer niet bij, maar in de loop van de morgen klaarde het helemaal op en werd het een stralende dag. De temperatuur deed ook een stap in de goede richting, Buienradar gaf aan dat het ruim 20 graden zou worden, in West-Ierland bijna een hittegolf. Eindelijk weer eens zomer! Omdat het brood op begon te raken wilde ik in het dorpje Sneem inkopen doen. Er waren twee manieren om er te komen: met het bootje de rivier opvaren die in Sneem Harbour uitmondde, een tochtje van een kilometer of drie, of met het bootje naar de helling aan de overkant varen en dan ruim 4 kilometer naar het dorp wandelen. Omdat ik niet wist of de accu voldoende capaciteit had voor de tocht en de motor sterk genoeg was om de rivier op te varen, besloot ik ernaartoe te wandelen. Bovendien vond ik het na twee dagen met weinig lichaamsbeweging ook wel lekker om even de benen te strekken. Het nog net goed afgelopen bijboottochtje in de vorige baai had me geleerd dat je

er in Ierland altijd op moet zijn voorbereid dat het weer plotseling omslaat. Ik nam daarom mijn zeilbroek en jas mee en deed mijn zeillaarzen aan. Na een minuut of tien was ik bij de helling aan de overkant. De visser die me twee dagen ervoor bozig had aangesproken was er met zijn maat bezig om de vangst te lossen en vroeg me om het bootje helemaal naar boven te trekken en zover mogelijk aan de kant te leggen zodat zij er makkelijk door konden.

De rivier die door Sneem naar Sneem Harbour stroomt.

Daarna heb ik mijn wandelschoenen aangetrokken en ben ik op pad gegaan, eerst over een geasfalteerd weggetje dat door een bosrijke omgeving liep. Het kwam uit op een vrij drukke autoweg. Daar werd de wandeling minder leuk, want een fiets- of voetpad was er niet en ook geen berm, maar de auto's die me passeerden reden allemaal met een ruime bocht om me heen. Op een gegeven moment stopte er een auto en de bestuurster vroeg of ik mee wilde rijden. Graag natuurlijk. Ze vroeg waar ik vandaan kwam en toen ik "The Netherlands" zei, was het antwoord: "Ik ook". We hebben even gezellig gepraat, ik over mijn reis naar Ierland en zij over haar bezigheden in dat land. Ze woonde er en werkte als een soort huisoppas voor een Duitse kunstenaar die hier een atelier had. Net als ik

vond ze het leuke van Ierland dat de Ieren altijd in zijn voor een praatje. Nadat ze me in Sneem had afgezet heb ik een paar broden en wat bananen gekocht en een wandelingetje door het dorp gemaakt. Het was een behoorlijk toeristisch plaatsje met veel pubs, tearooms en restaurants en winkeltjes waar lokale wolproducten zoals sjaals en truien, verkocht werden. Terug op de boot heb ik nog tot zonsondergang buiten gezeten om van het uitzicht op de boomrijke oevers en de berg aan het eind van de baai te genieten.

Avondstemming in Sneem Harbour.

De volgende morgen had het weer helaas zijn zomerse karakter alweer verloren. Motregen deed het gelukkig niet, maar het was zwaarbewolkt en er stond meer wind. Aan het eind van de morgen heb ik Sneem Harbour verlaten om een ankerplek te zoeken in Kilmakilloge Harbour, aan de andere kant van de Kenmare River. Die moest ik schuin oversteken en om de accu's verder op te laden heb ik dat weer op de motor gedaan. De baai was net zo breed en open als de eerste baai waar ik op de Kenmare River had overnacht. Er waren drie ankerplekken, maar volgens de vaargids lag de beste plek in het noordoosten van de baai, vlakbij een droogvallend haventje. Ook mijn Ierse buurman in de marina van Lawrence Cove had

me die plek aanbevolen, want bij het haventje stond een pub, voor leren altijd een belangrijk criterium. In de pub ontmoet je immers andere mensen en je vrienden, daar speelt het sociale leven zich af. De geul naar het haventje en de ankerplek was gemarkeerd door een paar boeien en het kostte me niet veel moeite om de plek te bereiken. Maar hier deed zich hetzelfde probleem voor als bij de vorige ankerplekken: het lag er vol met privémeerboeien, sommige met een jachtje of vissersboot eraan, en er lagen ook nogal wat kreeftenboeitjes. Helemaal achterin, naast een zeiljachtje, was echter nog plaats en daar heb ik het anker laten vallen. De ankerplek werd in het westen afgeschermd door een rijtje rotsen dat naar een klein rotseilandje liep en hier lag ik het meest beschut.

Uitzicht vanaf mijn ankerplek in Kilmakillogge Harbour.

Maar toen ik op de plotterkaart keek vroeg ik me af of dit wel zo'n goede plek was. Ik lag namelijk net buiten het gebied waar de laagst gemeten diepte 2 meter was, en op de dieptemeter zag ik dat diepte nu 3,60 meter was. Dat leek ruim voldoende, maar het water zou nog vier uur zakken en het verval was hier 4 meter. Droogvallen zou ik hier zeker niet, maar ik wilde niet het risico lopen dat het schip een tijdje scheef zou liggen. Ik besloot daarom om te verkassen naar een plek waar ik dat risico niet liep.

Dat moest snel gebeuren, want de wind was aan het toenemen en hoe harder het woei, hoe meer moeite het zou kosten om het anker op te halen. Dat ging vrij gemakkelijk, hoewel ik wel de lier nodig had. Vervolgens ben ik naar de buitenkant van het baaitje gevaren, waar de dieptemeter 6 meter aangaf, en schuin voor een zeiljachtje en zo'n 50 meter naast een vis-sersschip heb ik het anker laten vallen. Hier liep ik geen risico om de grond te raken, alleen lag ik niet meer in de beschutting van het eilandje en de rotsen, tenzij de wind noord zou worden.

Lig ik wel ver genoeg van dit jachtje af?

Toen de ankerlijn onder een hoek van 30 gaden in het water lag en ik had getest of het anker hield, vroeg ik me echter af of ik wel ver genoeg van de meerboei van het zeiljachtje af lag. Die lag nu schuin achter me, maar als de wind wat zou ruimen lag ik er precies voor, en omdat het water nog een stuk zou zakken zou de afstand tot de lijn of ketting van de boei kleiner worden. Ik had graag de wal willen opzoeken, die lag niet ver weg, maar de wind zou flink toenemen en op een herhaling van het avontuur in de Ardgroom Harbour zat ik niet te wachten. Ik ben daarom aan boord gebleven en heb goed de afstand tot de meerboei van het jachtje in de gaten gehouden. Daarin kwam gelukkig weinig verandering en toen de wind 's

avonds zover ruimde dat ik precies voor de boei lag, was de afstand nog bijna hetzelfde en wist ik dat mijn roer vrij zou blijven van de lijn waar de boei aan vastlag.

Omdat ik de hele dag aan boord ben gebleven had ik ruim de tijd om van de schitterende omgeving te genieten. Naar het oosten keek ik uit op de lange havendam en daar vlak achter stond de pub en nog een huis. In het noorden werd het ankerbaaitje afgeschermd door een hoge landtong met wat bomen en een huis erop. Aan de overkant was de oever bijna overal bebost en daarachter stonden hoge bergen. Helaas kon ik 's avonds niet meer van het uitzicht genieten want het begon te motregenen en ook nog eens stevig te waaien en dat is tot de volgende morgen zo gebleven. Vlak voordat ik naar bed ging, zag ik op de windmeter dat de windkracht ruim zes was en het schip deinde behoorlijk, maar het anker doorstond ook deze test glansrijk en ik heb prima geslapen.

Aan wal in Kilmakillogge Harbour. Links op de helling mijn (rode) bijbootje.

De volgende morgen was de wind wat geluwd, maar het motregende nog steeds en ik verwachtte dat ik weer de hele dag in de kajuit zou moeten

zitten. Maar net als twee dagen ervoor in Sneem Harbour klaarde het in de loop van de morgen helemaal op en werd het stralend weer. De wind was inmiddels zover afgenomen dat ik het aandurfde om naar de wal te varen en daar een wandeling te maken. De helling waar ik kon landen was gelukkig niet ver weg, maar ik heb wel weer mijn zeilbroek meegenomen en mijn laarzen en jas aangedaan. Toen ik het bootje de helling optrok stond er een man foto's te maken van het huis met de pub en hij vertelde me dat daar vroeger ook een levensmiddelenwinkeltje in had gezeten. Wilde je er wat kopen, dan moest je door de pub en daar zat altijd wel een buurman of kennis met wie je even een praatje wilde maken. Klandizie verzekerd dus.

Een van de doorkijkjes tijdens mijn wandeling.

Over een weg die vlak langs de oever van de baai liep, ben ik naar een tuin bij een landhuis met een tearoom gelopen, ruim 5 kilometer verderop aan het eind van de baai. Hoewel ik zo nu en dan werd gepasseerd door auto's, was het een mooie wandeling. In het begin was het landschap vrij open, aan de ene kant keek ik uit op een stenige berghelling en aan de andere lag de baai. Daarna liep de weg door een bos, maar er waren voortdurend mooie doorkijkjes naar de baai en de bergen aan de overkant.

Het viel me weer op hoe weelderig de begroeiing was, vooral de varens deden het bijzonder goed, soms waren ze manshoog. Niet zo verwonderlijk want het is in West-Ierland heel wat vochtiger dan bij ons en vriezen doet het er bijna niet. Ook de vegetatie in de tuin was schitterend. Er stonden ook tropische gewassen, zoals varens op stam en bamboe. Er slingerde een goed onderhouden pad doorheen met doorkijkjes naar idyllische kreekjes en de bergen. Helaas was de tearoom net gesloten, maar er zat nog één bezoeker, een man uit Dublin die hier 's zomers in het huis woonde waar zijn grootouders hadden gewoond. We raakten aan de praat en hij adviseerde me om op de terugweg door het bos te wandelen op de berghelling naast de weg. De ingang van het pad waar de wandeling begon had ik al gezien en ik ben door het bos teruggelopen. Het was zeer dicht begroeid en bijna jungle-achtig, maar het pad was goed te belopen, alleen moest ik hier en daar door plassen waden. Toen ik weer bij de weg uitkwam, was het niet meer ver lopen naar de pub en ik besloot om daar een hapje te eten.

Nog een doorkijkje.

In de pub was het behoorlijk druk en buiten aan de lange rij picknicktafels, zaten allemaal mensen te eten en te drinken. Nadat ik aan de bar mijn

eten besteld had, heb ik aan een man en een vrouw die buiten zaten te eten gevraagd of ik aan hun tafel kon zitten. Geen probleem. Ze vroegen direct waar ik vandaan kwam en wat ik in deze omgeving deed. De pub had hotelaccommodatie en daar logeerden ze. Ze kwamen uit Tipparery, aan de westkant van Ierland en brachten hier een lang weekend door met fietsen en wandelen. Toen ze hun eten op hadden en weggegaan waren, kwam er een wat oudere vrouw aan de tafel zitten en even later ook twee jonge vrouwen, waarschijnlijk haar dochters, en ook met hen raakte ik direct in gesprek. Ze hadden in de buurt een vakantiewoning en waren gek op kajakken en vissen. Op een gegeven moment zei de vrouw dat ze aan een andere tafel gingen zitten, daar zaten haar man en haar schoonzoon, en ze vroeg of ik met hen mee ging. Heel aardig, zoiets maak je in Nederland niet snel mee, en ik ben meeverhuisd. We hadden al namen uitgewisseld en ik werd aan haar man en schoonzoon voorgesteld als “Jaap, a sailor from Holland”. Het eten was eerlijk gezegd niet om over naar huis te schrijven. Op de frieten en de sla viel weinig aan te merken, maar door de dikke laag paneermeel had de grote homp visfilet meer weg van een grote oliebol dan van vis. Vanwege de leuke contacten had ik echter totaal geen spijt van mijn besluit om een keertje niet op de boot te eten. Toen de zon al aardig gezakt was, werd het tijd om op te stappen en uitgewuifd door mijn tafelgenoten ben ik de haven uitgevaren.

Terug op de boot heb ik de rest van mijn baaientocht voorbereid. Op de windkaarten was te zien dat de windkracht de komende drie dagen niet meer zou zijn dan 4 tot 5, daarna zou het zeker een week hard gaan waaien en zelfs gaan stormen en kwam ik hier niet meer weg. Eigenlijk had ik nog wat meer naar het noorden willen varen, tot aan Dingle, maar gezien het weerpatroon van deze zomer leek me dat geen goed idee. De straalstroom, die van west naar oost over de oceaan loopt, volgde deze zomer namelijk een erg zuidelijke route en daardoor trokken er voortdurend depressies over en had het hogedrukgebied dat al de hele tijd ten westen van Spanje lag, geen kans om zich uit te breiden richting Ierland. De rechtsdraaiende luchtstroom van het hogedrukgebied en de linksdraaiende luchtstromen van de depressies grepen als tandraden in elkaar en

versterkten elkaar alleen maar, daarom was het in het zuidwesten van Ierland voortdurend zeer winderig en stormachtig. Wilde ik nog veilig thuiskomen, dan moest ik iedere dag waarop het niet al te hard woei benutten om terug te varen. Daarom heb ik mijn plan om nog verder naar het noorden te varen, afgeblazen.

Ik zou de volgende dag met de terugreis kunnen beginnen en de Kenmare River kunnen uitvaren, richting Bere Island, maar het probleem was dat het tij zeer ongunstig viel. Tot aan de oceaan had ik de wind pal tegen en daarom had ik stroom in de rug nodig, maar het afgaande tij begon pas vanaf vier uur 's middags te lopen en als ik dan zou vertrekken was ik niet voor het donker op mijn bestemming. Om half vier 's morgens vertrekken was ook geen optie, dan was het immers nog donker. Maar als ik de terugreis nog een dag zou uitstellen en dan om 6 uur, als het net licht werd, zou vertrekken, kon ik nog bijna vijf uur van de stroom profiteren. Vroeg vertrekken had ook het voordeel dat ik minder tegenwind had en het water nog vrij rustig was, want 's morgens vroeg stond er nog bijna geen wind. Ik besloot daarom om nog een dag op de Kenmare River te blijven en de volgende dag naar Dunkerron Harbour te varen, een ankerbaai aan de noordoever, bijna aan het eind van de Kenmare River.

De volgende dag heb ik in de loop van de morgen het anker gelicht. Dat ging niet makkelijk want ook hier had het zich door de harde wind diep ingegraven. Daarna moest het geborgd worden en moesten de ankerlijn en de ketting gebruiksklaar in de ankerbak gelegd worden. Intussen kon ik natuurlijk niet sturen en de motor bedienen. Ik keek wel voortdurend om me heen of ik uit de buurt bleef van de rotsen, waar het hier van wemelde, maar rotsen die onder water lagen kon ik natuurlijk niet zien. Ik was een klein stukje buiten de vaargeul gedreven en daar ging het even mis, mijn kiel raakte een rots. Staal tegen steen geeft een enorme klap en het was dan ook even schrikken, maar toen ik de motor in zijn achteruit zette reageerde het schip direct. Ik zat gelukkig niet vast en stuurde snel naar de geul, maar waarschijnlijk lag er een rijtje rotsen, want er volgde nog een klap en het schip lag weer stil. Ik heb de motor weer in zijn achteruit gezet en weer kwam ik onmiddellijk los. Nadat ik nog wat scherper naar de geul

toe was gedraaid kwamen er gelukkig geen klappen meer en kon ik veilig de baai uitvaren.

Om de accu's op te laden heb ik weer gemotord. Dunkerron Harbour was makkelijker toegankelijk dan de drie vorige baaien. De toegang was vrij open en breed. Aan stuurboord lag wel een rotsveld, grotendeels onder water, maar als je de boei die daar lag aan de goede kant passeerde, voer je veilig. De aanbevolen ankerplek lag achter een reeks eilandjes aan de westzijde en daarom lag je er bij westenwind redelijk beschermt. Meerboeien lagen er niet, die lagen een stuk verderop, in het ondiepe deel van de baai. Op de ankerplek lag één jacht voor anker, het Franse jacht dat ook in Ard-groom Harbour voor anker lag. Toen ik daar voorbij was gevaren heb ik een stukje voor het begin van het ondiepe deel van de baai het anker laten vallen. Ook hier bleef het schip goed op zijn plaats toen ik de motor hard in zijn achteruit zette. Ik heb even op internet gezocht naar de attracties en bezienswaardigheden op de wal. Er was een "adventure parc", maar avonturen had ik al genoeg beleefd. Verder was er een natuurgebied waar mooie wandelingen konden worden gemaakt, maar dat lag 8 kilometer weg.

In deingang van Dunkerron Harbour.

Mede daarom, maar vooral ook omdat er een stevige wind stond en het naar de wal zeker een halve kilometer varen was, ben ik op de boot gebleven. Daar viel genoeg te beleven, want ook hier was het uitzicht schitterend en indrukwekkend. Langs de boomrijke oever in het noorden stonden een aantal grote huizen waar hoogstwaarschijnlijk niet de armste inwoners van Ierland woonden. Vlak erachter rees een lange heuvelwand op en daarachter stonden twee merkwaardig gevormde bergen, het leken wel rechtopstaande puntbroodjes. De bewoners van de huizen hadden, net als ik, een fantastisch uitzicht op de hoge bergen aan de andere kant van de Kenmare River. In het oosten, waar de Kenmare River eindigde en het dorpje Kenmare lag, was het land veel lager.

Noordoever van Dunkerron Harbour.

Toen het begon te schemeren heb ik al mijn kooi opgezocht, want het zou de volgende ochtend een vroegertje worden, de wekker stond op vijf uur. Hoe het begin van mijn terugreis is verlopen, kun je in de november-Geus lezen.

Jaap van der Harst

